

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **F. Š.**, zastoupený JUDr. Matejem Pláňavským, advokátem se sídlem Malinovského náměstí 603/4, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2021, č. j. RN-X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2022, č. j. 22 Ad 13/2021 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2021. Tímto rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, zamítla námitky žalobce a potvrdila svoje rozhodnutí ze dne 15. 2. 2021 vydané v prvním stupni. Uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a § 2 nařízení vlády č. 363/2009 Sb., neboť nesplnil věkovou podmínku pro vznik nároku na dávku.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce pracoval v době od 26. 6. 1981 do 31. 5. 1983 jako horník u zaměstnavatele Důl ČSA Karviná, kde získal 637 dnů doby zaměstnání v I. AA pracovní kategorii. Od 22. 4. 1985 do 1. 1. 1986 byl zaměstnán u OKD Důl Paskov, kde získal 254 dnů doby zaměstnání v I. AA kategorii a od 1. 1. 1987 do 21. 10. 1997 byl zaměstnán u téhož zaměstnavatele, kde za období do 31. 12. 1992 získal 2 187 dnů v I. AA pracovní kategorii, celkově tedy 3087 dnů v I. AA pracovní kategorii. Od 1. 1. 1993 do 21. 10. 1997 pak odpracoval u téhož

zaměstnavatele 986 směn na pracovišti v podzemí hlubinných dolů. Zaměstnání ukončil dne 21. 10. 1997 pro naplnění nejvyšší přípustné expozice. Po přepočtu provedeném podle § 37 b) odst. 2, věty druhé, zákona o důchodovém pojištění ($3087 \times 0,6 + 986$) získal žalobce celkově 2833 směn v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí hlubinných dolů.

[3] Vzhledem k tomu, že pro snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod nesplnil žalobce při dosažení nejvyšší přípustné expozice podmínku odpracování alespoň 3081 směn při zaměstnání v hlubinném hornictví podle § 37 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nárok na tuto dávku mu nevznikl. K tomu krajský soud dodal, že vzhledem k obdobně definovaným podmínkám nároku nevznikl žalobci nárok na starobní důchod ani podle dřívějšího nařízení vlády č. 363/2009 Sb. Rozhodnutí žalované o námitkách proto posoudil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky, pro nedostatky ve skutkových zjištěních ve správním řízení a pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Konkrétně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil po právní i skutkové stránce otázku počtu směn vykonaných stěžovatelem v podzemí hlubinných dolů v období od 1. 1. 1993 do 21. 10. 1997. Dle jeho názoru z žádného právního předpisu nevyplývá, že by se měla metoda přepočtu (počet dní x koef. 0,6) určená pro dobu před 1. 1. 1993 použít i pro výše uvedené období. Stěžovatel přitom v předmětném období pracoval v pětidenním provozu s tím, že výjimečné nebyly ani směny v pracovní sobotu. Počet směn, které odpracoval v podzemí, tak značně přesahuje rozsah uváděný žalovanou.

[5] Na základě výše uvedeného má za to, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s výkladem nařízení vlády č. 363/2009 Sb., a s jeho dopadem na řešení dané věci. Podle názoru stěžovatele by navíc potřebný počet směn splnil i za podmínek stanovených žalovanou, neboť v podzemí odpracoval 15 a půl roku (konkrétně 5 627 dnů), což po přepočtu činí 3377 směn, tedy dostatečné množství pro uznání nároku. Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému vypořádání námitek obsažených v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, „přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných

pokračování

subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“ Vzhledem k tomu, že podstata právní normy se nezměnila, je tento judikát použitelný i po novele výše citovaného ustanovení s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb.

[9] V projednávané věci stěžovatel nedefinoval žádnou právní otázku, jejíž zodpovězení by bylo nutné v zájmu sjednocování judikatury správních soudů a jež by zároveň podstatně přesahovala jeho vlastní zájem. Takovou otázku ve věci nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Stěžovatel sice formálně vznesl námitku nesprávného výkladu příslušných ustanovení nařízení vlády č. 363/2009 Sb. při posuzování otázky počtu směn získaných při práci v podzemí hlubinných dolů, přičemž ji zároveň učinil stěžejním důvodem své kasační stížnosti, neuplatnil ji však v žalobě, ač tak učinit mohl, a proto je takováto námitka ve smyslu § 104 odst. 4 nepřipustná. Je-li námitka sama o sobě nepřipustná, nemůže se otázka, kterou nastoluje, stát ani důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. K tomu je možno navíc poznamenat, že uvedená námitka se zcela míjí s rozhodovacími důvody, na nichž žalovaná i krajský soud svá rozhodnutí postavily. Počet směn odpracovaných stěžovatelem v podzemí za období od 1. 1. 1993 do 31. 10. 2017 totiž nebyl žalovanou určen přepočtem, jak tvrdí stěžovatel, ale vyplývá (v souladu s § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb.) z potvrzení jeho zaměstnavatelské organizace OKD, a. s., ze dne 22. 12. 2020, evidovaného na čl. 8 správního spisu.

[10] Z přípustných námitek by pak pro účely přijatelnosti kasační stížnosti připadala v úvahu pouze tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, ta je však stěžovatelem formulována velmi obecně, je rovněž navázána na tvrzené chybné posouzení právní otázky a ve výsledku není zcela zřejmé, co by vlastně mělo být jejím důvodem. V obecné rovině proto Nejvyšší správní soud pouze konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku je ohledně rozsahu skutkových zjištění i právního posouzení pečlivě zpracováno a žádné úvahy o nepřezkoumatelnosti neimplikuje.

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[12] Kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. března 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

